

Sygn. akt II K 351/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Bielecki

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Sylwia Szymczak

Przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 27.09., 25.10., 22.11.2016 r. sprawy

Ł. O. (1)

s. A. i B. z d. W.,

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że w okresie od 18 sierpnia 2015r. do dnia 20 sierpnia 2015r. w Ś., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. P. (1) poprzez wprowadzenie w/w w błąd co do zamiaru wydania przedmiotów oferowanych za pośrednictwem portalu (...) w postaci dwóch telefonów komórkowych marki I. (...), pomimo przelania żądanej kwoty w wysokości 4.500 zł na wskazany rachunek bankowy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 4.500zł na szkodę M. P. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

I. Uznaje **Ł. O. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu **karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje Ł. O. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz M. P. (1) kwoty 4.500 (cztery tysiące pięćset) złotych;

III. Na podstawie art. 627 kp zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu 300 (trzysta) złotych opłaty.

Radosław Bielecki

Sygn. akt II K 351/16

UZASADNIENIE

Ł. O. (1) był użytkownikiem portalu internetowego (...) przeznaczonego do dokonywania zakupów i sprzedaży przedmiotów przez internet, na którym występował m.in. pod nazwiskiem P. K., posługując się pseudonimem (...). W dniu 18 sierpnia 2015 r. umieścił na nim ogłoszenie, w którym zaoferował do sprzedaży dwa telefony komórkowe marki I. (...), proponując za każdy z nich cenę 2.350 zł.

Dowód: Wyjaśnienia Ł. O. (1) k. 31-34, 100-103

Zeznania M. P. (1) k. 1-2

Ogłoszenie oskarżonego spotkało się z zainteresowaniem innej użytkowniczki portalu M. P. (1), która poinformowała go o tym, wysyłając stosowną wiadomość drogą elektroniczną. W związku z powyższym Ł. O. (1) skontaktował się z nią telefonicznie informując, iż ogłoszenie jest aktualne i cena za oba aparaty wynosi 4.500 zł. Jednocześnie zażądał od niej zaliczki w kwocie 200 zł. M. P. (1) zgodziła się na ofertę oskarżonego i wpłaciła wspomnianą kwotę na wskazane przez niego konto w banku (...). Następnie skontaktowała się z nim telefonicznie, ustalając, iż będzie mogła odebrać oba telefony w Ł. przy ul. (...). Niedługo potem Ł. O. (1) zadzwonił do niej informując, iż musi bezzwłocznie zaksięgować sprzedaż celem rozliczenia się z urzędem skarbowym. W związku z powyższym zaproponował jej, iż wpłaci na wskazany przez nią rachunek bankowy kwotę 4.300 zł, a następnie ona zwróci te pieniądze na jego konto, dzięki czemu będzie mógł zamknąć bilans przed sfinalizowaniem sprzedaży. Niedługo potem Ł. O. (1) wysłał do M. P. (1) sfalszowane potwierdzenie wykonania przelewu kwoty 4.300 zł na jej konto w mBanku.

Dowód: Wyjaśnienia Ł. O. (1) k. 31-34, 100-103

Zeznania M. P. (1) k. 1-2

Potwierdzenia przelewu 3- 4

Podrobione potwierdzenie przelewu k. 5

Dane abonenta nr tel. (...) i dokonywanych przez niego połączeń 17

Dane rachunku bankowego Ł. O. (2) k. 19-29

Po otrzymaniu sfalszowanego potwierdzenia przelewu pokrzywdzona wpłaciła na konto bankowe Ł. O. (1) w banku (...) kwotę 4.300 zł i spróbowała skontaktować się z nim telefonicznie celem sfinalizowania sprzedaży, jednak jej działanie nie przyniosło rezultatu. Oskarżony nie odbierał już od niej żadnych telefonów. W związku z powyższym M. P. (1) udała się następnego dnia do swojego banku, gdzie ustaliła, iż na jej konto nie wpłynęła wpłata w kwocie 4.300 zł. Niedługo potem dowiedziała się, iż używany przez Ł. O. (1) pseudonim (...) nie jest przypisany do użytkownika o nazwisku P. K., ale do zupełnie innej osoby.

Dowód: Wyjaśnienia Ł. O. (1) k. 31-34, 100-103

Zeznania M. P. (1) k. 1-2

Potwierdzenia przelewu 3- 4

Aktualnie Ł. O. (1) ma 24 lata i jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie i podejmował studia. Jego podstawowymi źródłami utrzymania były natomiast prace dorywcze podejmowane m.in. w branży ochroniarskiej, z których uzyskiwał dochód w kwocie 1.900 zł. Nie posiadał stałego źródła dochodu. W chwili popełnienia zarzucanego mu czynu Ł. O. (1) był osobą karaną - wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia (...), sygn. (...) wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 2 lat za czyn z art. 286 § 1 kk. W toku postępowania ujawniono kolejne popełnione przez niego czyny z art. 286 § 1 kk, które objęte zostały postępowaniami karnymi prowadzonymi na terenie wielu miast P. i kończyły się kolejnymi wyrokami skazującymi. Tym samym w chwili wydania wyroku w niniejszej sprawie był już jedenastokrotnie karany sądownie – za czyny z art. 286 § 1 kk.

Dowód: Wyjaśnienia Ł. O. (1) k. 31-34, 100-103

Dane osobopoznawcze k. 41

Informacja o dochodach k. 49 -50

Informacja z Urzędu Miejskiego w T. na temat płaconych przez oskarżonego podatków k.51, 165

Karta karna k. 36,39, 115, 119-120, 180 – 182 , 199-202

Odpisy wyroków k. 43- 44, 122 – 128, 166-169, 195-198, 206

W toku postępowania przygotowawczego Ł. O. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wnosząc o wymierzenie mu kary grzywny. Jednocześnie do akt sprawy dołączono dowód z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w związku z czynnościami funkcjonariuszy Komisariatu Policji w T. podejmowanymi w toku postępowania (...), (...). Ł. O. (1) opisał w nich sposób, w jaki doprowadzał różne osoby (a więc również i pokrzywdzoną w niniejszej sprawie M. P. (1)) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przy użyciu portali internetowych. Oskarżony nie stawiał się natomiast na rozprawę, stąd też postępowanie sądowe było prowadzone bez jego udziału.

Dowód: Wyjaśnienia Ł. O. (1) k. 31-34, 100-103

Sąd zważył, co następuje :

W świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd doszedł do jednoznacznego przekonania, iż Ł. O. (1) jest sprawcą zarzucanego mu czynu. Świadczyły o tym zarówno wyjaśnienia oskarżonego i zeznania pokrzywdzonej, jak też zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów.

Co się tyczy relacji Ł. O. (1), to nie była ona zbyt obszerna, gdyż oskarżony poprzestał na przyznaniu się do winy i złożeniu wniosku o skazanie go bez przeprowadzania rozprawy. Tym samym celowym okazało się dopuszczenie dowodu z wyjaśnień Ł. O. (1) z innej sprawy, w której opisał on sposób swojego działania przy dokonywaniu występków z art. 286 § 1 kk (a jak wyżej wspomniano, popełnił on ich co najmniej kilkanaście), a więc i czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Niezależnie od powyższego istotną okazała się też relacja pokrzywdzonej M. P. (1), która opowiedziała o całym zdarzeniu, opisując sposób działania oskarżonego. Jak wynika z akt sprawy był on dla niej osobą zupełnie nieznaną, stąd też nie miała powodów, żeby podawać nieprawdę i przypisywać mu czyn, którego nie popełnił. Co więcej zeznania pokrzywdzonej okazały się być w pełni logiczne i spójne, a mając na względzie również to, że oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla zakwestionowania wiarygodności zeznań M. P. (okoliczności te spowodowały również, iż Sąd uznał za wystarczające odczytanie zeznań świadka w trybie art. 392 § 1 kpk).

Oprócz osobowych źródeł dowodowych Sąd uznał za wiarygodne również dowody z dokumentów, tj. wydruku potwierdzeń wykonania przelewów (w tym jednego sfalszowanego przez oskarżonego), danych rachunku bankowego, którym posługiwał się Ł. O. (1) oraz pisma (...) dotyczącego wykorzystywanego przez oskarżonego telefonu i dokonywanych z niego połączeń. Pozwoliły one potwierdzić, iż oskarżony rzeczywiście kontaktował się z pokrzywdzoną w okresie, którego dotyczy niniejsze postępowanie, zaś ona przekazała mu pieniądze w oparciu o sfalszowany przez niego dokument i w oczekiwaniu na zamówione przez siebie telefony. Jako że dokumenty powyższe zostały wystawione przez uprawnione do tego osoby w odpowiedniej formie, żadna też ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności Sąd również na nich oparł swoje ustalenia faktyczne w sprawie.

Przydatne również okazały się dokumenty dotyczące osoby Ł. O. (1), tj. jego dane osobopoznawcze, zaświadczenie z (...), karta karna, odpisy wyroków, informacja o dochodach z (...) oraz pismo z Urzędu Miejskiego w T. dotyczące płaconych przez niego podatków. Pozwoliły one ustalić właściwości i warunki osobiste oskarżonego, oraz jego sposób życia przed popełnieniem przypisanego mu występkę, jak również jego zachowanie się po jego popełnieniu, co miało istotny wpływ na wymiar kary. Wszystkie te dokumenty zostały sporządzone w sposób prawidłowy, przez upoważnione do tego osoby, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć ich wiarygodność.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należałoby, iż poczynienie ustaleń w zakresie stanu faktycznego nie nastęrczało w sprawie większych trudności, skoro był on w zasadzie bezsporny. Ł. O. (1) nie negował swojego sprawstwa, opisał w swoich wyjaśnieniach mechanizm popełnianych przez niego przestępstw, zaś M. P. (1) spójnie i

logicznie opisała ów mechanizm w zakresie występkę oszustwa popełnionego na jej szkodę. Jeśli zaś do tego dodać treść wiarygodnych dowodów z dokumentów (których również nikt nie kwestionował), to dowody te ponad wszelką wątpliwość wykazały, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Ł. O. (1) zarzucono popełnienie czynu polegającego na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania takiego błędu, bądź też niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Celem sprawcy jest w tym przypadku osiągnięcie korzyści majątkowej. Występek ten jest podejmowany jest z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim i podlega kwalifikacji w oparciu o art. 286 § 1 kk. W świetle wyżej omówionych dowodów w ocenie Sądu nie zaszyły żadne wątpliwości co do wyczerpania przez oskarżonego wyżej wskazanych znamion przestępstwa oszustwa.

Skoro zatem Ł. O. (1) w okresie od 18 sierpnia 2015 r. do dnia 20 sierpnia 2015 r. w Ś., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. P. (1) poprzez wprowadzenie w/w w błąd co do zamiaru wydania przedmiotów oferowanych za pośrednictwem portalu (...) w postaci dwóch telefonów komórkowych marki I. (...), pomimo przelania żądanej kwoty w wysokości 4.500 zł na wskazany rachunek bankowy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 4.500 zł na szkodę M. P. (1), to jego zachowanie wypełniło znamiona czynu z art. 286 § 1 kk i popełnienie tego występkę należało mu przypisać. W sprawie nie zaszyły żadne przesłanki wyłączające lub ograniczające winę oskarżonego.

Wymierzając Ł. O. (1) karę za popełnione przez niego przestępstwo i uwzględniając przesłanki wymienione w art. 53 i następane kk, Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony dopuścił się występkę przeciwko mieniu, popełnionego z winy umyślnej i w zamiarze bezpośrednim. Z treści jego wyjaśnień jednoznacznie bowiem wynika, iż już w chwili umieszczania oferty sprzedaży telefonów na portalu (...) nie miał zamiaru się z niej wywiązywać.

Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego Ł. O. (1) był wysoki, o czym świadczyła nie tylko wysokość zagrożenia karą przewidzianą przez ustawodawcę za dokonanie oszustwa, ale też okoliczności popełnienia przez oskarżonego tego występkę. Warto bowiem podkreślić, iż M. P. (1) była zaledwie jedną z wielu pokrzywdzonych przez niego osób. Co więcej oskarżony aby doprowadzić pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (a tym samym odnieść jej kosztem korzyść majątkową i to niemałych rozmiarów) przedsięwziął szereg czynności, dążąc tym do popełnienia przestępstwa oszustwa. Niewątpliwie na dezaprobatę zasługiwała też motywacja sprawcy – chęć szybkiego wzbogacenia się kosztem innej, nieznanego mu nawet osoby. Warto też w tym miejscu wspomnieć i o tym, że nawet jeśli w chwili nawiązywania z pokrzywdzoną kontaktu Ł. O. (1) był zaledwie jednokrotnie skazany, to niezależnie od powyższego już wówczas toczyły się już przeciwko niemu inne postępowania o przestępstwa podobne, a na chwilę wydawania wyroku w niniejszej sprawie był on już jedenastokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu (a Sądowi jest wiadomym z urzędu, że kolejne postępowania przeciwko niemu w dalszym ciągu się toczą).

Ustalając wymiar kary Sąd uwzględnił również okoliczności świadczące na korzyść i niekorzyść oskarżonego.

Do tej pierwszej kategorii Sąd zaliczył postawę procesową Ł. O. (1), który przyznał się do zarzucanego mu czynu. Istotny był też fakt, iż przed popełnieniem przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem oskarżony prowadził w miarę ustabilizowany tryb życia, świadcząc prace dorywcze, z których dochód przeznaczał na swoje utrzymanie.

Na niekorzyść Ł. O. przemawiał natomiast fakt, iż dokonywany przez niego występek nie miał charakteru incydentalnego i tym samym oskarżony powinien być mieć świadomość, iż okoliczność ta wywrze odpowiedni wpływ na wymiar kary. Jeśli zaś nie zakładał takiej ewentualności, to działał w poczuciu bezkarności, ignorując skutki swoich zachowań. Co więcej dokonanie przedmiotowego czynu i wszczynanie przeciwko oskarżonemu kolejnych postępowań karnych nie powstrzymało go od dokonywania innych występkę podobnych. W dalszym ciągu bowiem wprowadzał różne osoby w błąd, namawiając je do zawarcia transakcji, z których nie miał zamiaru się wywiązywać i tym samym doprowadzając je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej).

Wszystkie te okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, iż jedyną karą spełniającą warunki prewencji ogólnej i indywidualnej będzie kara pozbawienia wolności. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zastosowania art.

37a kk, zgodnie z którym dopuszczalnym jest orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności wobec sprawcy występku zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat ośmiu. Oczywistym jest bowiem, iż instytucja ta powinna znajdować zastosowanie jedynie w sytuacjach wyjątkowych, tj. wtedy kiedy popełniony przez oskarżonego występki ma charakter incydentalny. Koniecznym jest też ustalenie, iż orzeczenie wobec sprawcy takiego występku kary grzywny lub ograniczenia wolności pozwoli na spełnienie wspomnianych wyżej warunków w zakresie prewencji. W tej sytuacji wymierzenie Ł. O. kary o charakterze wolnościowym nie znajduje uzasadnienia, skoro zarzucany mu w niniejszej sprawie czyn był zaledwie jednym z wielu, jakich się dopuścił. Tym samym wymierzenie mu innej kary niż kara pozbawienia wolności mogłoby utwierdzić go w poczuciu własnej bezkarności, działając jednocześnie demoralizująco na resztę społeczeństwa.

Ustalając wymiar kary Sąd, orzekł ją w wysokości 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zakładając iż wymiar ten nie będzie zbyt dolegliwy, zaś z drugiej strony przekona oskarżonego o niewłaściwości jego zachowania, motywując go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego na przyszłość. Mając bowiem na względzie, iż występki z art. 286 § 1 kk zagrożony jest karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, wymierzona Ł. O. (1) kara, dużo bliższa dolnej aniżeli górnej granicy zagrożenia karą, nie mogła w ocenie Sądu okazać się nadmiernie surową.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał Ł. O. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz M. P. (1) kwoty 4.500 zł, gdyż suma ta nie została przez oskarżonego uiszczona w całości ani w części, a oskarżony winien zwrócić ją pokrzywdzonej jego przestępczym zachowaniem osobie.

Na podstawie art. 627 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu 300 złotych opłaty, mając na uwadze to, że osiągał on dochody, a jako osoba młoda i zdolna do podejmowania pracy winien ponieść koszty postępowania spowodowanego popełnieniem przez niego przestępstwa.

Radosław Bielecki